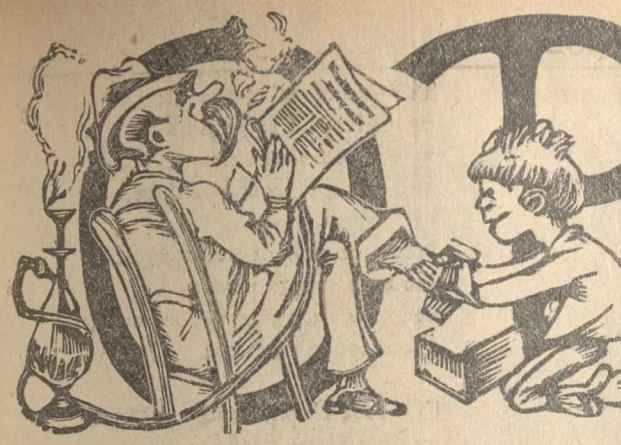

ΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἑδρεύομεν' στήν, γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ἕνδεκα καὶ χίλια κι' ἑνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν' Ανόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Τοῦ Δεκεμβρίου τριανταμία,
εἰρήνη, κάλμα καὶ νηνεμία.

Χίλια κι' ἑνενῆντα τρία κι' ἑκατό,
τὸν καινούργιο χρόνο μ' ὅλους χαιρετῶ.

Τὰ Κάλαντα τὰ φετεινά, πού 'μοιάζουν σὰν τὰ περσυνά.

Νὰ σᾶς τὰ ποῦμε;
Πέστε τα...
Θὰ σᾶς τὰ' ποῦμε πάλι,
πού Τοῦρκος νὰ σᾶς' πῇ' στ' αὐτὶ καὶ Φράγκος' στὸ κεφάλι.

—

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά,
—ὁ κόσμος ὅλος' στὰ πανιὰ—
κι' ἀρχὴ καλός μας χρόνος,
κι' ἄλλος καινούργιος πόνος.

—

Χρόνος παληὸς ἐξέφτισε
ἀφοῦ κι' αὐτὸς μᾶς ἔφτυσε,
κι' ἔρχεται νέος τώρα
μ' εὐχαῖς πολλαῖς καὶ δῶρα.

—

Ἀκούει κρότους δυνατούς,
ἀκούει τόσα ξαφνικά,
κυττάζει' στὴ γραμμὴ Στρατοὺς
φτειασμένους ἀλὰ Γαλλικά.

—

Βλέπει παράτα καὶ γιορτή,
βλέπει καὶ πλούτη' στὸ χαρτὶ
κι' ἀπὸ τὴ μυῖγα ξύγκι,
καὶ τἄντερά του σφίγγει.

—

Καινούργιος χρόνος προχωρεῖ
μέσα σ' αὐτὴ τὴ φούρια,
καὶ' στοὺς Ρωμηοὺς φιλοδωρεῖ
Συντάγματα καινούρια.

—

Κι' ὁρκίζονται πολλοὶ σ' αὐτὰ
τὰ νέα καθεστῶτα
ὅτι θὰ κλέβουν δυνατὰ
καθὼς καὶ μὲ τὰ πρῶτα.

—

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ
—φρένιαζε, πόλεμε φονιᾶ—
κι' ἀρχὴ καλός μας χρόνος,
'στὴν πλάση τοῦ κλαυθμῶνος.

—

Χρόνος τρελλὸς χειροκροτεῖ
τὴν ἀερώδη μάνια,
ὁποῦ παρήγγειλε κι' αὐτὴ
ναὶ θοῦν ἀεροπλάνα.

Νέος χρόνος ρίχνει τράκαις
καὶ βροντᾷ μὲ σακαράκαις,
καὶ μὲ θώρακας πολέμων
συγκλονίζει Δύσιν κι' Ἄρκτον.

—

Αἷμ' ἀπὸ τὰ χέρια στάζει,
νέους κεραυνοὺς βαστάζει,
σκούζει μὲ χωνιὰ καὶ τρόμπαις,
κι' ἀπὸ' πάνω πέφτουν μπόμπαις.

—

Δράματα σαλπίζει φόνων
νέα Ταρταρεία τρόμπα,
κι' ὁ Ρωμηὸς προβάλλει μόνον
μὲ τὴν νυκτικιά του ρόμπα.

—

Ἄγριος βρυχᾶται δαίμων
καταστρεπτικῶν πολέμων,
δάκρυα παντοῦ κυλοῦν
'στὴν πολύπαθη τὴν πλάσι,
μόνον οἱ Ρωμηοὶ γελοῦν
μὲ τὴν ἄψογή των στάσι.

—

Μόνον τοὺς Ρωμηοὺς λαμπρύνει
ἀτελεύτητος εἰρήνη,
καὶ χωρὶς παροξυσμοὺς
πᾶνε τώρα κοῦτσι κοῦτσι
μὲ Στρατῶν ὀργανισμοὺς
καὶ μὲ ναργιλὲ μαρκοῦτσι.

—

Διαρκὴς οὐδετερότης,
λάτρα τῆς εἰρήνης πρώτης,
διαρκῆ ρεψίματα.

—

Ὕμνοι πάντα τῆς ἐλιᾶς,
καὶ τῆς ὄλιας των κοιλιᾶς
διαρκῆ τριψίματα.

—

Νέος χρόνος πηχτός,
ἀρειμάνιος, φρικτός,
χρόνος αἱματοσταγὴς
ζηλευτὸν εἰρήνης γέρας
δίνει μόνον τῆς μητέρας
τῆς κλασικωτάτης γῆς.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ ΑΡΧΕΙΟΝ ΡΩΤΑΝΙΑΝΟΝ

Νὰ σᾶς τὰ'ποῦμε;
'Πέστε τα...
Θὰ σᾶς τὰ'ποῦμε πάλι,
ποῦ Γάλλος νὰ σᾶς'πῇ στ'αὐτὶ κι'Εγγλέζος'στὸ κεφάλι.

—

'Αρχιμηνιὰ κι'ἀρχιχρονιὰ
—δόξα'στῆς δόξης τὴν γωνιὰ—
κι'ἀρχὴ καλός μας χρόνος,
ποῦ φερεται σωρρούως.

—

Τῆς μάννας τῆς ἐρατεινῆς
τὴν στάσιν τὴν γεραίρει
κάθε προστάτης συγγενής,
ποῦναι δεξί της χέρι.

—

'Ολράϊτ,μπράβο,μίλλ μερσί,
ἄθλα γι'αὐτὴν συνάζουν,
κι'ἀπὸ τῆς Πόλις τὸ Τσαφσὶ
ἀφεριμ τῆς φωνάζουν.

—

Ξαπλώνεσαι'στὸν καφενὲ
καὶ ψύλλους καλλιγόνεις,
κι'εἰρήνης ψάλλεις ἀμανὲ
καὶ κόσμο ξελιγόνεις.

—

Ποτέ σου δὲν ἐπιορκεῖς,
σὲ διακρίνει διαρκὴς
πρὸς τὴν εἰρήνην πίστις.

—

Βροντᾷς μονάχα γιὰ λεφτὰ
κι'εὔσημα πέρνεις ζηλευτὰ
διαγωγῆς ἀρίστης.

—

Κι'ἂν θέλῃς νᾶσαι προσφιλὴς,
καὶ Δύσεως κι'Ανατολῆς
νὰ μὴ χαλᾷς χατήρια.

—

Μὲ τούτη τὴ διαγωγὴ
θὰ'δῇς νὰ μεγαλώσ'ἡ γῆ,
ποῦναι γιὰ πανηγύρια.

—

Χωρὶς ἀπείθεια καμμιὰ
νὰ δείχνῃς πάντα φρονιμιὰ
'στοὺς συγγενεῖς καὶ σ'ὅλους.

—

Κι'ἐμεῖς θὰ σὲ λατρεύωμε
καὶ δὲν θ'ἀπαγορεύωμε
νᾶχῃς Στρατοὺς καὶ Στόλους.

—

Μὲ μιᾶς ἐλπιᾶς εἰρηνικῆς αἰμοσταγῆ κλωνάρια
καινούριος χρόνος ἔρχεται νὰ κάνῃ τὰ'δικά του,
βλέπει σταυροὺς νὰ πολεμοῦν μὲ τὰ μισὰ φεγγάρια
κι'ὁ κόσμος πάλι'βρίσκεται'στὰ φεγγαριάτικά του.

—

Ἔχει πολλοὺς γιὰ δέσιμο,μὰ καὶ πολλοὺς γιὰ λύσιμο,
κτυπᾷ σὲ ψωροκάλυβα,κτυπᾷ καὶ σὲ παλάτια,
κι'ἐρώτησε περίεργος γιὰ τῆς Διπλῆς τὸ κλείσιμο,
καὶ τοὔπανε:ξεκουμπίστηκε καὶ πάει'στὰ κομμάτια.

—

'Αρχιμηνιὰ κι'ἀρχιχρονιά,
—στρέψε,μωρὲ καχπὲ ντουνιᾶ—
κι'ἀρχὴ καλός μας χρόνος,
—'στὴ γῆ τοῦ Παρθενῶνος. —

—

Στρέψε νὰ'δῇς ὀργανωτάς,
στρέψε νὰ'δῇς ἀνορθωτάς,
νὰ'δῇς καὶ'στὴν'Αθήνα
πολιτικὰ Καζίνα.

Τὶ συνωμόται,τὶ σφαγεῖς
προβαίνουν μ'ἐγχειρίδια,
κι'ἀντάρα νέας ἐκλογῆς
καὶ κάλπαις καὶ σφαιρίδια.

—

Μέσα σὲ σάλους καὶ σφαγαῖς,
μέσα σὲ τέτοια μπόρα,
καὶ τῶν Ρωμηῶν τῆς ἐκλογαῖς
ὁ κόσμος θἄχῃ τώρα.

—

Γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς μιὰ γελαστὴ
πρωτοχρονιὰ προβάλλει,
κι'ἡ Ρωμηοσύν'ἡ θαυμαστὴ
'στὸ φόρτε της καὶ πάλι.

—

Κόσμε σὺ τῆς ὑφηλίου,
τῶν πολέμων,τῶν αἱμάτων,
'δὲς τὴν γῆν τοῦ μεγαλείου,
τῶν εἰρηνικῶν ἁρμάτων.

—

Τῶν Ρωμηῶν ἡ νέα ράτσα
πάλι καμαρώνεται,
πότε τέρτσα,πότε φάτσα,
πότε δὲν πληρώνεται.

—

'Εκλογαῖς'ξυπνοῦν κι'ἐμᾶς,
ποῦ τρομάζομε τὸ φέσι,
κι'ἕτοιμος ὁ λουκουμᾶς
περιμένομε νὰ πεσῃ.

—

'Σύχασε,ντουνιᾶ,κι'ἡ πλάκις
μαχητῶν ἀεροφάγων,
τῆς ζηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης
μέν'εἰρηνικὸς παράγων.

—

Τῶν Ρωμηῶν ἡ νέα πάστα
μ'ἐκλογῶν σκιρτᾷ σαντούρια,
καὶ φασκέλωστα καὶ βράστα
τὰ παληὰ καὶ τὰ καινούρια.

Τὸ Κουβέρνο τὰ λέει καὶ στιγοῦν ἀγελαῖοι.

—

'Αὴ—Βασίλης ἔρχεται μέσα'στὴ φασαφία
ἀπὸ τὴν Καισαρεία.

—

Κι'αὐτὸς τρελλὰ χειροκροτεῖ
τῆς Κρήτης τὸν Λευτέρη,
καὶ κομματιάζει καὶ πατεῖ
κάθε παληὸ τεφτέρι.

—

'Αὴ— Βασίλης χαιρτᾷ
μία καινούρια στάνη,
ποῦ τόσα κόλπα δυνατὰ
'στοὺς ἐλλοχῶντας κάνει.

—

Φέρνει καὶ ζάχαρη φτηνή,
καὶ στέκεται καὶ προσκυνεῖ
νομοσχεδίων κόφα,
καὶ κάποιοι σκούζουν:μπλόφα.

—

Δίνει καὶ τράπουλας χαρτιὰ'στὸν πύκτη τὸν Κρητικὸ
νὰ φέρῃ τέρτσους μερικούς
πληρεξουσίους Κρητικούς,
ποῦ θέλουν τὴν'Ανόρθωσι νὰ κόψουν μες'στὴ γλύπα.

—

'Αρχιμηνιὰ κι'ἀρχιχρονιὰ
—ψηλή μου δεντρολιβανιὰ—
κι'ἀρχὴ καλός μας χρόνος
—ζήτ'ὁ Λευτέρης μόνος.

—

'Αὴ—Βασίλης προχωρεῖ
'στὸν τόπο τὸν ζευζεκη,

γιὰ τὴν'Ανόρθωσι βαρεῖ
κι'ἐκεῖνος τουμπελέκι.

—

'Ενα κατάστιχο πλατὺ
γιὰ τὸ Ρωμαίικο κρατεῖ,
καὶ κατεγράφει πλοῦτο ..
ψυχή μου! τεῖναι τοῦτο!

ΕΤΑΙΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΡΟΥΤΑΝΗ

Τὰ πλούτη τὰ χειροπιαστὰ
μὲς'στὸ τεφτέρι γράφει,
κι'ἔχει τἀσῆμι χωριστὰ
καὶ χώρια τὸ χρυσάφι.

—

Ἄη—Βασίλη,ρώτα μας
γι'αὐτὰ τὰ περισέμματα,
καὶ μύρισε τὰ χνῶτα μας
νὰ'δῇς ἂν λέμε ψέμματα.

—

Ἄη—Βασίλης σταματᾷ
'μπρὸς'στὸν Λευτέρη σοῦζα,
καὶ πῶς ἐπλούτισε'ρωτᾷ
ἐφέτος ἡ μουφλοῦζα.

—

Ἄη—Βασίλης καὶ γιὰ'μᾶς
ἔρχεται μὲ μπαλόνι,
κι'ἐμπρὸς σὲ πλούτη Χαλιμᾶς
τὰ μάτια του γουρλόνει.

—

Γιὰ τόσ'ἀνέλπιστα ψιλά,
τοῦ λένε,μὴ σαστίσῃς...
τὸν Λάμπρο τὸν Κορομηλᾶ
πήγαινε νὰ'ρωτήσῃς.

—

Ἄη—Βασίλης...τί γιορτή!...
βαστᾷ καὶ πένα καὶ χαρτί.
Φέρνει καὶ μόσχο σιτευτό,
καὶ μπόλικο λιβάνι,
νὰ λιβανίζουνε μ'αὐτὸ
τὸν νέο τὸν τσοπάνη.

—

Φέρνει καὶ πήτα φουσκωτή,
καὶ λένε κάμποσοι κουτοὶ
γιὰ τὸν ξυπνὸ τὸν Κρῆτα
πῶς'πάτησε'στὴν πήτα.

—

'Αρχιμηνιὰ κι'ἀρχιχρονιὰ
—'δέστε καμπόσους μὲ σχοινιὰ—
κι'ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
εὐοί,παιδιά,κι'ὁ Θρόνος.

Μπουναμάδες μας κι'εὐχαῖς, ὁποῦ πέφτουν σὰν βροχαῖς.

—

Ὁ Φασουλῆς,ποῦ δὲν ξεχνᾷ τὰ προπατορικά του,
δῶρα πολλὰ σὰν κι'ἄλλοτε κι'εὐχαῖς φιλοδωρεῖ,
δίνει δρὸ σκούφιαις νυκτικιαῖς τοῦ Μεγαλειοτάτου,
ποῦ σὰν τοῦ χάσουνε τὴν μιά,τὴν ἄλλη νὰ φορῇ.

—

Κεντᾷ καὶ δρῶντας καὶ νωθρούς,
ξυντᾷ τοὺς κοιμισμένους,
ἀλλὰ καὶ σκούφους ἐρυθροὺς
μοιράζει ξεβαμμένους.

—

Τοῦ Διαδόχου Γενικὴν Διοίκησιν νὰ δράσῃ,
καὶ τὰ παληὰ τὰ κάλαντα,ποῦναι γνωστὰ τοῖς πᾶσι,
νὰ μεγαλώσῃ μιὰ χαρά,
έ τσετερά,έ τσετερά.

—

Τοὺς Πρίγκηπας σὰν κι'ἄλλοτε στολὴ νὰ περιβάλῃ
καὶ μ'ὅσους'πῆγαν'στὸ Γουδὶ ν'ἀδελφωθοῦν καὶ πάλι.

—

Ὅποιος τῆς'Ανορθώσεως δὲν εἶναι στρατιώτης
νὰ στέλλεται'στὴν Κέρκυρα καθὼς ὁ Λαπαθιώτης.

—

Δέντρο πρωτοχρονιάτικο'στὸν Κρητικὸ τὸν πάνυ
τῶν ἐλλοχώντων τῶν φρικτῶν κρεμάλα νὰ τὸ κάνῃ.

—

Μὰ καὶ'στοὺς ἐλλοχεύοντας δέντρο'ψηλὸ προσφέρει
γιὰ νὰ κρεμάσουνε κι'αὐτοὶ σὰν δῶρο τὸν Λευτέρη.

—

'Στοὺς Στρατούληδες τροπάρι,
δίχως ἐνοχλήσεις πέψεις,
καὶ'στὸν Γιάγκο τὸν Γρυπάρη
τοῦ Γκαλὴπ τὰς ἐπισκέψεις.

—

Εἰς τὸν Μπενάκη, ποῦ νωθρὰ ζωντάνεψε ζαγάρια,
νὰ φέρῃ κι'ἐπιβήτορας μὲ τέσσερα ποδάρια.

—

Μιὰ φοῦσκα'στὸν Κορομηλᾶ γιὰ τὸ περίσσευμά του,
καὶ γλαῦκα'στὸν'Αλεξανδρῆ περὶ διὰ γραμμάτου.

—

Εἰς τὴν κυρίαν Θέμιδα πολυτελεῖς τηβένους
καὶ δικαστὰς εἰς τήβενον ἐγκεκορδυλημένους.

—

Μὰ καὶ σ'ὅλους τοὺς λογίους τῆς ἐντὸς κι'ἐκτὸς σοφίας
τηβένον,ψηλὸ κολλάρο,
κράμβας,θρίδακας,ἀφύας
σὺν ἐλαίῳ κι'ὀξυγάρῳ.

—

Σίδερα γι'αὐτούς,ποῦ θέλουν βουλευτὰς κι'ἀπὸ τὴν Κρήτη
καὶ μπουκάλια μὲ κολόνια γιὰ τοῦ Ρέπουλη τὴ μύτη
ὡς ἀμυντικὰ νὰ τάχῃ κατὰ πάσης εὐωδίας
ὅταν κάνῃ πότε πότε τὰς γνωστὰς περιοδείας.

—

'Στὸν Μαρκαντωνάκη ντέφι
γελαστὸς νὰ τὸ βαρῇ,
κι'ὅλο νἄρχωνται'στὸ κέφι
φιλελεύθεροι χοροί.

—

Εἰς τὸν Τζώρτζη τῆς Κερκύρας γιὰ τὰ πρὶν νὰ μετανοιώσῃ
καὶ σὰν Φάουστ κατὰ πάντα μιὰ χαρὰ νὰ ξανανεώσῃ.

—

'Στὸν Μῆτσο,ποῦ δὲν τὸν ξεχνοῦν παληοὶ ρεπουμπλικάνοι,
νὰ'βγῇ τῆς 'Ανορθώσεως ἀνόρθωσιν νὰ κάνῃ.

—

'Ανόρθωσιν καὶ σὲ παληοὺς καὶ νέους ὁλόενα,
καὶ πράγματα ν'ἀνορθωθοῦν,ποῦναι πολὺ πεσμένα.

—

Προγράμματα'στοὺς ἐκλογεῖς πατριωτῶν ὁσίων,
συνδυασμοὺς κάθε παληοῦ καὶ νέου μας ἐγκρίτου,
καὶ μιὰ κλωτσιὰ'στὰ πισινὰ πολλῶν πληρεξουσίων
τῆς μακαρίτισσας Διπλῆς τῆς καὶ λαοπροβλήτου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λοιπὸν ὁ Στέλιος ὁ Βλαστός,
νέος τὰ μάλιστ'ἀγαστός,
τὴν Μαριετοῦλα τὴν γνωστὴ πῆρε τοῦ Παντελάκη,
χαριτωμένο καὶ λεπτὸ καὶ τρυφερὸ πουλάκι,
κι'ὕμεναιοι τοὺς ἔστεφαν σεμνοὶ καὶ λευκοφόροι,
καὶ τώρα ὁλάνε κι'οἱ δυὸ γιὰ τῆς Εὐρώπαις πλώρη.